

Enes Ulusoy

09-02-2024

3 minuten

Een leerzame Q&A

Ik kreeg gisteren een vraag binnen van een broeder die ik niet ken. Ik wilde deze vraag en mijn antwoord daarop (met de toestemming van de vragensteller) graag delen met iedereen opdat het een nut en lering wordt voor alle geliefde moslimjongeren die stoeien met soortgelijke verwarringen. Ik zal hieronder de vraag letterlijk citeren zoals ik het binnenkreeg:

Selamun aleykum hocam, ik zit al een tijdje te denken over of bloed de wudu verbreekt. In de Kabair van Imam ez Zehebi las ik dat Omar Ibn Al Khattab tijdens het gebed bloedde, omdat hij werd gestoken. Ik vind dat deze overlevering een sterk argument is dat bloed de wudu niet verbreekt, later heb ik ook wat research gedaan over de Hanafie mening, maar dat heeft mij helaas niet tevreden gesteld. Er werd namelijk gezegd dat dat een ijihad van Ibn al Khattab was, maar ik vond dat een beetje absurd, omdat de moslims in die tijd naar de oorlog gingen. En als ik mij goed herinner was er ook een sahabi die tijdens het gebed zijn arm had verloren. In het kort: ik denk momenteel dat wij als Hanafie's de verkeerde mening volgen over het verbreken van wudu. Zou u mij een tevredenstellend antwoord kunnen geven. Allah'a emanet olun hocam. Selamlar,

1

Ik heb deze vraag als volgt beantwoord:

De hanafie en hambali geleerden zijn van mening dat het treden van bloed uit het lichaam de wudu verbreekt. Bovendien waren de grote imams 'Abdullah ibn 'Abbas, 'Abdullah ibn 'Omar, Sa'id ibn al-Musayyab en andere geleerden ook van deze mening. Hun bewijzen zijn zeer sterk en solide. Als eerste staat het vast met Koranverzen dat bloed zware onreinheid is. Zwaarder dan windje, urine, kots, etc. Er zijn vaststaande bewijzen dat door de laatstgenoemde onreinheden de wudu verbreekt. Dan zou het met bloed eerder moeten verbreken. Dit is een sterke analogie. In het geloof kan je beter zekere voor het onzekere nemen.

Een ander bewijs van deze supergeleerden is de hadith die overgeleverd is door o.a. Imam al-Bukhari dat de profeet ﷺ tegen onze moeder Aisha zei toen ze afwijkend bloedverlies kreeg (buiten menstruatie om): “Dat is slechts (bloed uit) ader en (dus) geen menstruatiebloed. Wanneer de menstruatie komt, verlaat het gebed. Wanneer het weg is, was het bloed en doe de wudu voor elk gebed (als het afwijkend bloedverlies doorgaat).” [Einde hadith] Als bloed de wudu niet verbreekt, waarom beval de profeet ﷺ onze moeder om voor elk gebed opnieuw wudu te doen bij afwijkend bloedverlies? Deze hadith is met unaniem akkoord aanvaard door de hadithgeleerden. De bewijsvoering is zeer nauwkeurig en solide. Zo zie je dat supergeleerden zeer fijne bewijsvoeringen kunnen maken, terwijl wij daar niet eens, na jaren denken, op kunnen komen. De hanafie geleerden waren ook zeer religieus, godvrezend en hadden groot inzicht op de bewijzen net als de geleerden van de andere wetscholen. Een holistische lezing is vereist om tot oordelen te kunnen komen. Dat betekent dat je een enorme bagage aan kennis in huis moet hebben. Daarnaast moet je Arabisch en je instrumentele kennis op excellent niveau zijn om correct om te gaan met de bewijzen. En je moet zeer scherpzinnig en intelligent zijn. Geloof mij, de hanafie geleerden waren dat meer dan ik en jij.

Wat betreft de mening van de shafi'i en maliki geleerden, zij zijn van mening dat bloed de wudu niet verbreekt. Zij gebruiken bewijzen waarin staat dat de profeet ﷺ hijama deed en vervolgens ging bidden zonder wudu te doen. Deze overlevering is opgenomen door Imam al-Daraqutni en zwak verklaard door hem en andere hadithgeleerden, omdat Salih ibn Muqatil in de overleveraarsketen voorkomt. Dit bewijs is dus zwak vanuit de optiek van de hanafie en hambalie geleerden. Wat betreft de overlevering van de metgezel die in de oorlog werd geraakt door een pijl, terwijl hij door bad. Deze is overgeleverd door Abu Dawud, Ibn Khuzayma en al-Bukhari, maar al-Bukhari verhaalt het als een *ta'liq* en bekrachtigt niet de authenticiteit ervan. Er is het een en ander gezegd over de keten van deze overlevering. Bovendien is deze gebeurtenis een persoonsgebonden zaak en zelfs een uitzonderlijke toestand (nood breekt wet), zoals die van 'Omar ibn al-Khattab. Het is volgens hanafie geleerden dus niet geschikt om als bewijs te dienen voor het vaststellen van een juridische regel met betrekking tot dit vraagstuk. Het is tevens niet expliciet genoemd of het is goedgekeurd door de profeet ﷺ of niet (over die metgezel die door bad met bloed). Zo zie je dat fiqh veel fijner is dan je denkt. Je bent kort door de bocht gegaan en tot een conclusie

gekomen wat dus een grote verantwoordelijkheid is. Je geeft namelijk aan dat grote metgezellen, hanafie en hambalie geleerden tot op heden verkeerd hebben gebeden. De supergeleerden hebben dit niet eens over elkaar gezegd. Het is daarom niet gepast om dit soort uitspraken te doen. Ik raad je tevens aan om bij een bekwame leraar te studeren in plaats van zelfstudie, want veel autodidacten zijn uiteindelijk spoorloos geworden of in grote verwarring terechtgekomen. Zoals je niemand een medicijn voorschrijft of bij niemand een chirurgische operatie uitvoert, voordat je jaren hebt gestudeerd en vervolgens ervaring hebt opgedaan, zou je dat ook niet in de islamitische wetenschappen moeten doen. Kom een keer langs, dan gaan we samen koffiedrinken en kennismaken. Dan kan ik je ook wat meer vertellen over deze zaken. Hopende je een verzadigend antwoord te hebben gegeven. Moge Allah ons standvastig houden op dit pad. Amin!

